Ч. 218. Середа 12 жовтня (29 вересня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краевого сойму. — Справа македоньска. — Росийско-японьска війна).

Вчерашне засїдане краевого сойму розпочало ся зараз по 10 ій годині при малій участи послів. Відчитано петициї, а відтак внесения, між котрими находить ся внесене посла Оленицкого о склекане анкети для зібраня материялів в цїли реформ цивільного закона. Відтак комісар ґр. Лось відповідав на інтерпеляцию ґр. Тарновского в справі каналів. Посол Лазарский підпирав внесене задля уділеня 150.000 К на шкільництво в бяльскім повіті; пос. Вуршт внесене в справі подорожий рекрутів; пос. Томашевский в справі основаня реальної школи в Самборі; пос. Кремпа в справі знесеня кільчьованя безрог; посол Буйновский в справі ухиленя престаций в натурі в користь громадских доріг; посол Ґнєіньский о уділене 25.000 К на прогульки шкільної молодїжи по краю; посол Ґнєіньский внесене о примусове крите дахів бляхою або дахівкою по селах і менших місточках; пос. Томашевский підпирав внесене своє і пос. Ґломбіньского в справі зміни орґанізациї шкільної ради краєвої в напрямі Усамостїйненя еї від центрального правительства; пос. Могильницкий в справі вибудованя нових судових будинків в Борщеві, Старім Самборі, Журавні, Бурштині, Щирци, Будзанові, Ходорові, Рогатині, Галичи і окружних судів в Самборі, Станиславові і Чорткові; ректор Сирочиньский в справі іменованя інжінерами в міських будівничих бюрах 30 ти більших міст тілько уквалїфікованых інжінерів; пос. Крамарчик о запомоги з причини посухи, особливо для бяльского повіта 200.000 К. — Дальше підпирав той посол своє друге внесене в справі примусової асекурациї в формі додатку до ґрунтового податку на випадок елементарних шкід під назвою: постійний, державний фонд запомоговий. Посол Чайковский підпирав внесене в справі полекший при матурі віданачаючим ученицям ґімназий 7 і 8 кляси, як то є в мужеских ґімназиях; кс. Вільчкевич в справі поліпшеня биту орґанїстів і дяків, так щоби дотация на селї виносила 240 К, а в місті 300 К, не вчисляючи в те звичаєвих датків, як коляди, карткове і пр. — Вкінци уділено повітовій радї в Підгайцях концесию на побиранє мита і уділено вдові по бл. п. Романовичу 3000 К дожизненної річної дотациї.

Відтак по верифікациї вибору пос. Аґопсовича і по мотивованю наглячих внесень п. Роздовского о уділене погорільцям міста Войнилова одноразової запомоги в квоті 2000 кор. і квоти 2000 корон на відбудоване погорівшого там костела і п. Шаера о уділене погорільцям села Лєнка в ряшівскім повіті 10.000 корон безворотної запомоги і 20.000 корон безпроцентової позички, замкнув п. Маршалок засїдане о годині $2^1/_2$ з полудня і назначив слїдуюче на нині, на годину 10 рано.

В справі македоньских реформ пишуть з Константинополя: Вість, що помножене числа заграничних офіцирів в македоньскій жандармериї стало аж тепер можливим, вимагає спростованя. Амбасади інтересованих держав жаданя свого що до помноженя числа офіцирів, цїлком не зробили зависимими від якого небудь дозволу, бо після проґрами в Мірцштеґ право установлюваня числа потрібних офіцирів заграничних прислугує войсковим дорадникам. Тому не увзглядненo цїлком всїх дотеперішних протестів Туреччини. На недавну, вже другу жалобу Туреччини в справі коштів відповіли амбасадори, що побори офіцирів поки що покривають самі із своїх фондів. Прибуте офіцирів спізнило ся лише тому, що офіцири обох держав мають прийти рівночасно. Висланє підофіцирів імовірно трохи протягне ся, доки їх становище в турецкій службі не буде точно очеркнене. В засаді має кождий повіт одержати одного офіцира. Відповідно до того мають прочі держави побільшити число своїх

СПОВІДЬ.

(З француского — Ґі де Мопассанта.)

В похоронї Бадон-Лермінса взяв участь цїлий Везіер ле Ретель. Відпоручник префектури, котрому припала задача виголосити похоронну промову, закінчив словами: „Отсей був справді чесним чоловіком“.

Так, він був честний у всїх учинках свого житя, честний в словах, в рухах, в своїм урядованю, поведеню, примірі, в цїлій своїй поставі, а навіть при стриженю бороди і в формі свого цилїндра. Нїколи не вийшло з єго уст слово, в котрім не було би приміру. Нїколи не дав він милостинї, котрої не проводила би якась рада. Нїколи не подав руки, щоби то не мало вигляду, немов би уділював благословеня.

Полишив двоє дїтий, сина і дочку. Син був радником, а дочка, видана за нотаря Поарель деля Вуль, зачислила ся до найзнатнїйших товариских кругів в Везіер.

Страта, якої зазнала родина в наслїдок смерти вітця, була подвійно болюча, бо всї любили вітця щиро.

По відбутих церковних обрядах вернула родина до дому, всї троє, син, дочка і зять і заперли ся. Відтак отворили завіщане, яке лиш они мали право отворити, і то аж тодї, коли домовина буде в могилї.

Замітка, уміщена в кувертї, виявляла таку єго волю.

Поарель деля Вуль, що як нотар був обізнаний з такими річами, отворив завіщане, насадив на ніс очицї і почав тихо відчитувати документ.

„Мої любі дорогі діти! Я не міг би спокійно вічним сном відпочивати, коли би не зложив перед вами ізза гробу признаня до злочину, котрого докори затроїли менї цїле житє. Так, я допустив ся злочину, який що до погани і лютости може не має собі рівного.

„Я мав тодї 26 лїт, коли розпочав в Парижи урядову службу. Я жив тут як всї молоді, нещастні холостяки з провінциї, котрі в тім сьвітовім місті не мають нї знакомих, нї приятелів, нї свояків.

„Я вів спільно з одною дївчиною домашне господарство. Ох! як висьмівають таких людий, а однако суть єства, котрі не можуть самотно жити. Одним з таких єств був я. Самота наповняє мене страшною тревогою, особливо самота вечером в комнатї. Менї видає ся, немов би я був опущений на сїм сьвітї, окружений якимись небезпечностями, що грозить менї щось незвістного і я бою ся.

„Мене наповняє горячковий неспокій, що походить від страху. І менї страшно серед мовчаливих стін. Ах! Як глубока, як страшна та гробова тишина в комнатї, в котрій живе ся самотно. То не є лиш тишина, що окружає наше тїло, то тишина, що окружає і нашу душу і сягає аж до серця, скоро обстава тріскає, дрожить і скрипить, бо в тім понурім мешканю не чути людского голосу.

„Кілько разів і як часто утомлений тою мовчаливою самотою, почав я говорити слова без найменшої звязи, без причини, аби лише лунав голос.

„Мій власний голос видавав ся менї таким чужим, що я єго боняв ся. Чи є що страшнїйшого як говорити до себе в пустім мешканю? Такий голос подабає на голос незвістного єства, що без причини говорить до другого, де єго нїхто не слухає. І коли він сумно в тій нїмій самотї роздасть ся, видає ся як дивний відгомон, що походить від слів, які цїлком тихо шепче ся в души.

„Я жив з моєю любкою, одною з тих молодих дївчат, які живуть в Парижи і котрих занятє лиш з трудом може їх виживити. Она була мила, добра і без примх. Єї родичі жили в Поасї. Від часу до часу она там їздила і перебувала там по кілька днів.

„Цїлий рік пережив я спільно з нею і постановив собі розлучити ся з нею, скоро лиш найду молоду панну, котру міг би я любити і з нею оженити ся. Моїй любцї полишив би я малу річну платню, бо в нашій новітній суспільности дозволено любов підкуплювати, то грішми, коли дївчина бідна, то подарунками, коли богата.

„Одного дня сказала она менї, що почуває себе вагітною. Я був знищений і почув цїлий тягар нещастя на собі. Передомною виринула звязь, яка мала мене супроводити в моїй будучій родинї аж до гробу, всюди, звязь межи мною і жінкою, що буде зі мною звязана з дитиною, звязь межи мною а дитиною, яку треба буде виховувати, живити, підпомагати, а перед якою все таки треба буде скривати ся і перед сьвітом ховати.

официрів. Анґлійским офіцирам прибуде лиш один товариш, бо анґлійский округ, санджак Драма, складає ся лиш з чотирох повітів, а тамошна жандармерия числила ледво 100 людий. Приділений же Австро Угорщині санджак скомплійский складає ся з 10 повітів. Для того санджаку має бути вскорі заложена школа жандармериї в Скоплію.

Коли вірити донесеням анґлійских і німецких часописий, то війна в Манджуриї перейшла в цілком нову фазу. Іменно доносять віденьскі часописи, що Росияни перейшли до зачіпної війни і Куропаткин скорими маршами іде на полудне до Ляояну. Здаєть ся однако, що Японці бажали собі того походу Росиян до Ляояну, бо для них для рішаючої битви становища під Ляояном далеко ліпші, як під Мукденом. Впрочім значною перешкодою для росийского походу на полудне єсть недостача табору. Та недостача дасть ся небавом в знаки Куропаткинови. Впрочім чи Росияни мають дійстно чсельну перевагу над Японцями, то ще питане, а навіть і в случаю, коли би єї мали, то ще не значить, аби мали побідити. Під Ляояном Куропаткин мав мало що менше войска як Японці, а однако мусів уступити. Так пишуть анґлійскі і німецкі часописи, а о скілько їх погляди оправдають ся, покаже вже найблизша будучність.

Новинки.

Львів дня 11-го жовтня 1904.

— **Іменованя.** П. Президент міністрів іменував управителем галицкої філії ц. к. бюра кореспонденцийного Станислава Россовского, а его заступником і управителем відділу львівскої філії Мариана Шидловского. — П. Намістник іменував концепіста санітарного дра Кир. Дольницкого лїкарем повітовим.

— **З нотарияльних кругів.** Нотар Константин Телишевский переніс ся з Бучача до Коломиї і з днем 15 с. м. розпочинає урядувати в канцелярії при улиці Костюшка в „Народнім Домі“ в партері.

— **Женьский інститут сьв. Ольги** у Львові (ул. Сави ч. 3) може приняти ще 3 учениці за оплатою по 30 К місячно. Зголошувати ся до заряду інститута.

— **Отворенє року шкільного** на політехніці у Львові відбуде ся завтра дня 12 с. м. О годині 9 рано відправить ся торжественне богослуженє в костелї Мариї Магдалини, а о годині 10-ій відбуде ся торжество в авли політехніки.

— **Контрольні збори** нечинних вояків краєвої оборони з бранки в лїтах 1892—1903, а замешканих у Львові, відбудуть ся в доповняючій команді краєвої оборони ч. 19 при ул. сьв. Петра і Павла в отсих днях: замешкалі в I і V дїльници дня 24 с. м., в II дїльници 25 і 26 с. м., в III дїльници 27 с. м., а в IV дня 28 с. м. Додаткові контрольні збори будуть дня 23 падолиста с. р.

— **Стипендиї в Галичині.** Краєвий Видїл оголосив звіт зі стану стипендий, які остають під его зарядом. На поверх 1.000 стипендий єсть лише 174 таких, що їх може дістати кождий кандидат, визначаючий ся пильностию, галаном і примірним поведенем. Всї прочі стипендиї застережені для шляхти або обмежені окремими условинями. Між ними єсть 20 таких стипендий, які може одержати виключно член родини фундатора, а коли такого нема, то не уділяє ся їх нікому. Условно родинних стипендий єсть 510, які в першій мірі можуть побирати члени родини фундаторів, а в недостатку тих хто небудь. 192 стипендий єсть застережених виключно для деяких заведень, а 40 виключно для шляхти.

— **Продаж вулькана** Попокатепетль, вулькан в мексиканьскій державі Пуебля, високий на 5,391 метрів, купив по довгих переговорах синдикат американьских капіталїстів. Кратер вигаслого вулькана містить в собі поклади сїрки, котрі обчисляють на 60 мілїонів тон. Синдикат заплатив за вулькан кілька мілїонів долярів і вложить ще великі суми в добуванє сїрки.

— **Король хініни і єго дочка.** Померший недавно американьский фабрикант Уілям Уайтман, властитель обширних плянтаций хініни, знаний під іменем „короля хініни“, полишив своїй дочці, одинокій своїй наслїдници около 200 мілїонів. Мисс Уайтман на слїдуючий день по смерти батька, повідомила всї банки, з котрими її батько був в зносинах, що она сама обнимає управу всїми своїми фабриками. Она одержала старанне торговельне образоване і працювала через цілий рік в фабриці як практикантка.

— **Дві зелїзничі катастрофи** лучили ся оногди на росийских шляхах зелїзничих. Іменно коло стациї Горки недалеко Олеска наїхали на себе два товарові поїзди, причім 10 осіб покалїчило ся, а дві погибли. — На єлисаветградскім шляху зелїзничім наїхав товаровий поїзд на поїзд зелїзничий войсковий, котрий віз вояків миньского полку, разом з табором. Войсковий поїзд, заки лучила ся катастрофа станув в наслїдок ушкодженя льокомотиви коло стациї Ташлик. Один вояк єсть тяжко ранений, а двох офіцирів і двох вояків легко. Погибло кільканайцять коний.

— **Лихвар.** До слїдчої вязниці львівского краєвого суду карного відставила полїция якогось Якова Мізеса, котрий займив ся посередництвом при вироблюваню лихварских позичок і в обманчивий спосіб витягав від своїх клїєнтів значнїйші гроші квоти.

— **„Чорна рука“.** Старший інжинїр угорского міністерства торговлї Л. Шандор в Будапешті одержав дня 6 с. м. лист з чорним витиском голови трупа і жаданем, аби одному робітникови передав 600 К. В противнім случаю загрожено єму довершенем засуду смерти, який на него видало тайне товариство т. зв. „Чорної руки“. Шандор передав лист полїциї, що веде в тій справі слїдство. Виявило ся, що такі листи одержало поверх 40 осіб.

— **Арештованє обманця.** Перед кількома місяцями отворив у Львові при ул. Ягайлоньскій інжинїр будови машин Марьян Равский бюро, в котрім давав занятє містьом особам. Інтерес, видко, не дуже розвивав ся, коли на 1 вересня шеф не виплатив свому персоналови пенсий, так, що дві особи покинули у него службу а відтак в половині місяця аж при помочи полїциї відобрали зложені у Равского кавциї. При кінци вересня Равский попродав деякі вартістнїйші предмети з бюрового уладженя і нагло пропав без вісти, не заплативши ані персоналови за цїломісячну працю

Та вість цїлковито мене знищила. Мою душу гризло невияснене, дивне бажанє, якого я не був в силї виповісти, але яке я чув в серци, бажанє страшне і злочинне. — Може який случай перешкодить тому. Єсть же тілько малих єсть, що скорше умирають, ще заки народять ся. Ох, я цїлком не бажав смерти моєї любки! То була бідна дївчина і я любив єї.

Дитина прийшла на сьвіт. Так мав я родину в моїм тіснім мешканю, родину сумнївного рода з дитиною. То страшна річ! Дитина була подібна до всїх прочих дїтий. Я не любив єї, бо як звістно вітцї люблять свої дїти аж пізнїйше. У них росте любов до дїтий постепенно, їх душу притягає до себе аж та звязь, яка з дня на день розвиває ся між єствами, що спільно живуть.

Минув рік. Я утїкав від мого малого мешканя, де на підлозї валяли ся білє, пеленки, панчохи, завбільшки рукавички, тисячі річий всякого рода порозкидані по канапах і кріслах. Я утїкав з моєї комнати, аби не потребувати слухати крику, бо оно кричало вічно, коли его убирало ся, коли его засипляли, або на руки брали, заєдно, без перестанку. Я зробив кілька знакомостий і дістав ся до родини тої дївчини, що мала стати вашою материю. Я залюбив ся і в менї обудило ся бажанє оженити ся з нею. Я почав там частїйше заходити, осьвідчив ся і мене приняли. Але я попав в лапку. Серед таких обставин женити ся з дївчиною, котру я обожав! Або може я мав сказати правду, покинути єї, виречи ся щастя, будучности, всього, бо єї совістні і поважні родичі не дали би менї єї, коли би довідали ся о моїх давнїйших відносинах.

В такій страшній тревозї і в тих моральних муках пережив я цїлий місяць, місяць, в котрім тисячі найстрашнїйших гадок гнїтило мою душу. Я відчував, як в моїм серци ворушила ся ненависть, ненависть против мого сина, против того крикливого, живого кусника мяса, що запирав менї дорогу, нищив моє житє, засуджував мене на безнадійне житїє, на утрату тої надїї, котра робить молодість такою чарующою.

Між тим мати моєї товаришки нагле занедужала. Я лишив ся сам з моєю дитиною.

Була темна груднева ніч. Тодї лютила ся страшна студінь. Яка то ніч! Моя любка лише що відїхала. Я їв вечерю в моїм малім сальонї. Відтак перейшов я до комнати, в котрій спала дитина. Я сїв коло печи на крісло. Вітер, сухий і морозний, завивав, шиби у вікнах бренчали. Я бачив крізь вікно, як блимали на небі звізди. Тодї шибнула менї в голові покуса, яка цїлий місяць мучила мене. Між тим як я сидів так спокійно, надійшла до мене покуса, гнїтила мене, гризла. Она гризла мене, як мара, як рак гризе мясо. Засїла в моїй голові, в моїм серци, в моїм цїлім тїлї, так бодай менї видавало ся. Она дерла мене як лютий зьвір. Я хотів єї прогнати, викинути з голови, отворити мою душу иншим річам, новим надїям, так як рано отвирає ся вікно, аби вивітрити комнату від зіпсутих нічних випарів. Але я не мав сили відогнати єї від себе хоч би на одну мінуту. Не можу висловити моєї душевної муки, тої муки, що давила мою душу. Я чув страшенний біль, правдивий фізичний і моральний біль, кожде его укушенє.

Моє житє було пропаще. Як мав я увільнити ся з того положеня? Як відтягнути ся, як до всього признати ся?

Дійстно, я любив ту панну, що мала стати вашою материю і то любив з божевільною пристрастию, яка ще збільшала ся задля непоборимої перешкоди. Страшенна лють взяла мене, стискала менї горло, лють, що доходила до божевільности. Справдї, того вечера я збожеволів!

Дитина спала. Я встав і поглянув, як она спала. Отже сє бідне сотворінє, той хробак, то нічо, що мене засуджувало на нещастє, якого я не міг оминути. Оно спало, з отвореними устами, в подушках, в колисцї, що стояла близько мого ліжка, на котрім я лежав і не міг заспати.

Як міг я то зробити? Чи знаю? Якась сила пхала мене, якась злоба заволодїла мною. Ох, злочинне рішенє дозріло в менї, коли я навіть того не причуваав. Пригадую собі лише то, що моє серце сильно било ся, так сильно, немов би хто валив молотами в замкненій робітнї. В моїй голові була якась дивна метушня, помішанє ума. Я попав в одну з тих хвиль галюцинациї і розстрою душевного, в котрій чоловік не знає нїчого нї о своїх дїлах нї о волі.

Цїлком тихо здоймив я покривало, що лежало на тїлї моєї дитини, кинув є о на поруче колиски і побачив єї голе тїло. Дитина не обудила ся. Відтак приступив я тихо до вікна і отворив его. Закрадаючись як злодій втискав ся морозний воздух до комнати, такий морозний, що я аж стряс ся. Обі сьвічки почали миготїти. Я стояв коло вікна і не сьмів оглянути ся, аби не бачити, що за мною діє ся. Я чув лиш безнастанно як смертоносний воздух втискав ся до комнати і дотикав мого чола, моїх висків, моїх рук.

То тревало довго.

Всї гадки щезли з моєї голови. Я о нічім не думав. Нараз перебіг по цїлім моїм тїлї від ніг до голови страшенний мороз, мороз, який я ще тепер чую в моїм волосю.

З божевільною скоростию замкнув я обі половини вікна. Відтак обернув ся я і поспішив до колиски. Дитина ще спала, з отвореними устами, цїлком гола. Я діткнув ся его ніжок, були зимні як лїд і я їх прикрив. Моє серце нараз змякло. Я почув милосердє, лагідність і любов до того невинного, бідного со-

ані чиншу. Кілька днів пізнійше зголосило ся до поліциї кілька осіб, котрі зложили були Равскому більші або менші квоти титулом кавций на посади, які мали обняти в тім підприємстві. Супротив того заряджено за Равским глядання. Вчера вечером арештовано его в мешканю при ул. Яховича, де хотів погодити ся з пошкодованими, впевнюючи їх, що зверне їм пізнійше кавциї. На разї приміщено его в полїцийнім арешті, звідки по переведеню слідства буде відставлений до слідчої вязниці карного суду. Равский ставав вже раз перед судом обжалуваний о обманьство, однак тоді увільнено его від кари.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Gazeta Lwowska оголошує розписане оферт на винаем книгарень на двірцях зелїзничих в окрузї ц. к. Дирекциї держ. у Львові. — Ц. к. Дирекция зелїзниць держ. у Львові наміряє винаймити в дорозї оферт книгарнї на слїдуючих двірцях зелїзничих, а то в Бродах з днем 15 лютого 1905, в Дрогобичи з днем 1 падолиста 1904, а в Раві рускій з днем 1 грудня 1904, на двірцях же в Ярославі, у Львові, Підволочисках, Підзамчу, Перемишли, Самборі, Стрию і Тернополи з днем 1 січня 1905. Всї ті книгарнї можуть бути винаймлені тілько разом с. є. одній тілько фірмі. — Концесию на веденє торговлї книгарскої на висше згаданих двірцях зелїзничих вхвднає ц. к. Дирекция зелїзниць держ. для себе у дотичних властий політичних. — Оференти довжні, рівночасно з внесеною офертою, в цїли забезпеченя належитого додержаня тої, зложити в касї ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. у Львові вадиюм в висотї 5 проц. заподаного річного чиншу найму. — Оферти зладжені на звичайнім ластовім формуляри, остемпльовані маркою стемплевою по одній коронї і власноручно підписані, запечатані і заосмотрені в напись „оферта на наем книгарень на двірцях зелїзничих", належить внести враз з вадиюм до ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. у Львові, а то оферти до протоколу подавчого, а вадиюм окремо до каси дирекцийної найпізнїйше до 15 жовтня 1904 до години 12 ої в полудне. — Отворенє оферт відбуде ся 27 жовтня 1904 о годині 12 в полудне в ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

— **Позір!** Товариство „Сокіл", котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім роцї фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл" льоси в видї переписних листків в 10 родах по цїнї 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї" у Львові, по всїх складах „Народної Торговлї" на провінциї як також в філїях „Сокола" по більших містах. Кромі того видав „Сокіл" на ту саму цїль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиєра „Днїстра" у Львові, Ринок 10.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Чернівцї 11 жовтня. Вчера розпочав наради сойм буковиньский. Маршалок краю барон Юрий Василько піднїс в промові конечність удержаня національного мира і спільної працї коло піднесеня краю. Президент краю др. Бляйлебен обіцяв, що правительство підіпре сойм в тих змаганях.

Петербург 11 жовтня. Кореспондент „Біржевих Ведомостий" доносить з Муквену: Загальне положенє в Манджуриї значно змінило ся. Японьска головна армія уступає в напрямі полудневім. Японцї покидають не лише позициї заняті під Ляояном, але й попередно здобуті становища на лївім крилї.

Петербуг 11 жовтня. Намістник Алексієв на приказ царя прибув до Мукдену і супроводить ґенерала Куропаткина в его походї на полудне.

Ревель 11 жовтня. Цар в товаристві ґенерального адмірала в. кн. Алексія і адміралів Авельна, Бірілева і Рождественьского оглядав вчера кораблї другої ескадри, призначеної до виїзду на далекий Всхід.

Токіо 11 жовтня. (Бюро Райтера). Ходять поголоски, що Японцї під Порт Артуром направили свій огонь від сторони моря і сушї на порт, аби знищити росийску фльоту і що удало ся їм затопити три кораблї, незвістної назви і величини.

Льондон 11 жовтня. Після одержаних тут певних вістий войска росийскі обсадили вчера стацию зелїзничу в Янтай.

Льондон 11 жовтня. Daily Telegrapf доносить, що в Петербурзї одержано вчера вечером дуже важні вісти з поля війни. Після тих вістий Куропаткин вже дня 5 жовтня розпочав похід на полудне і цїла его армія посуває ся рівночасно против японьских становищ, так що кождої хвилї можна надїяти ся рішаючої битви.

Мукден 11 жовтня. Росийска кіннота перейшла ріку Таїце на всхід від Пенсіку. То вказує, що Японцї мають свої становища коло Ляояну на горбках на всхід від Янтай, і що в тім місци хотять приймити нову рішаючу битву.

творіня, яке я хотів убити. Довгий час цїлував я его волоски, відтак відступив і сів коло печи.

З величезним страхом роздумував я над тим, що зробив. Я питав себе, звідки походять ті душевні бурі, в котрих чоловік тратить всяке понятє о річах, всяке панованє над собою і дїлає немов в божевільній пяности, не знаючи, що робить і куди іде, подібно як корабель пірваний орканом.

Дитина почала кашляти. Я чув, як серце менї стискало ся. Чи умре? Боже, Боже, що зі мною буде? Я підняв ся і з сьвічкою в руцї підійшов до него, нахилив ся над ним і коли побачив, що тихо віддихає, успокоїв ся. А коли почав знов кашляти, я стряс ся і почув немов би удар, подібний до того, який викликує вид чогось обридливого і сьвічка випала менї з рук.

Я піднїс єї, випрямив ся і замітив, що з моїх висків тече піт, той студений і морозячий піт, який викликує душевна тревога, немов би яка страшна морозна мука, мука невисказана, палюча як огонь і рівночасно морозяча як лїд перебігала по всїх моїх костях і цїлім моїм тїлї.

Я стояв похилений над дитиною до рана, успокоєний, коли тихо спала і мучений страшеним болем, коли з єї уст добув ся кашель.

Дитина обудила ся з почервонїлими очима, з запалїнєм горла і від болю викривленим лицем.

Коли моя товаришка вернула домів, покликали ми лїкаря. Прийшов за годину і оглянувши дитину спитав:

— Не перестудило ся?

Я почав трясти ся як старець і відповів:

— Менї здаеть ся що нї.

Відтак спитав я:

— Чи недуга небезпечна.

Він відповів:

— Доси не дасть ся нїчого певного сказати. Вечером прийду ще.

Він знов прийшов. Мій син перевів цїлий день в спячцї і від часу до часу кашляв. В ночи значно єму погіршило ся.

То тревало десять днів.

Я не в силї описати, що я витерпів в тім страшнім часї.

Від тої пори не провів я нї одної години, кажу нї одної години, щоби спомин на той страшний злочин не мучив моєї душі, не рвав єї, як хижий звір.

Ох! коли-б я був тодї збожеволів!"

Пан Позрель деля Вуль підсунув очицї на чоло і трое наслїдників глядїли на себе мовчки, блїді і непорушні. По хвили сказав нотар:

— Треба то знищити.

Прочі притакнули на знак згоди головами. Нотар засьвітив сьвічку і віддїлив осторожно ті картки паперу, котрі містили то небезпечне признанє, від тих, які дотикали постанов що до маєтку. Відтак піднїс папір над полумінь сьвічки і кинув его запаливши на комин.

Всї приглядали ся, як білі картки паперу попелїли. В одній хвили не лишило ся з того завіщаня нїчого як лиш чорна грудка попелу. А коли замічено, що на білім папері пізнати ще кілька букв, притиснула дочка догораючий кусник ногою, аби змішати его зі старим попелом.

Відтак всї постояли ще хвильку і глядїли на огонь, немов би бояли ся, що спалена тайна може утечи з огнища.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Видання Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Бряжчанінова 20 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Гете-Франко: Лис Микита (третє цїлком змінено видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. А. Кельнер:** Коротка історыя педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко:** Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** в р 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олїмпія 40 с **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 c. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р:** Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с ***Марта Борецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой:** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї,** Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлийскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глїбова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки,** Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до біблїотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за послїплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).